

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z udziałem zainteresowanego Fundacji K. Ł. w B.

o określenie warunków udostępniania danych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 24 maja 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lipca 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 8 maja 2008 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej określił warunki udostępniania Telekomunikacji Polskiej S.A. w Warszawie niezbędnych danych abonentów Fundacji K. Ł. celem świadczenia przez Telekomunikację Polską wszystkim użytkownikom publicznych sieci telefonicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi prowadzenia ogólnokrajowego spisu abonentów i świadczenia usługi ogólnokrajowej informacji o numerach telefonicznych.

Wyrokiem z dnia 29 października 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zmienił zaskarżoną decyzję i umorzył postępowanie.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył apelacją pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok nadając mu treść „uchyla zaskarżoną decyzję” (pkt 1.); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 2.); nie obciążył pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego (pkt. 3).

Wyrok Sądu Apelacyjnego (w całości) pozwany Prezes UKE zaskarżył skargą kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę jej przyjęcia określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W ocenie skarżącego zagadnienia prawne sprawy polegają na potrzebie wyjaśnienia następujących kwestii:

„czy w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty, badając celowość i legalność decyzji organu regulacyjnego (Prezesa UKE) zaskarżonego odwołaniem do Sądu OKiK sąd ten bierze pod uwagę stan rzeczy (stan faktyczny i prawny) z chwili zamknięcia rozprawy, czy też z chwili wydania decyzji”;

„czy w sprawach spornych w rozumieniu art. 206 ust. 2 Pt, w przypadku uprawomocnienia się wyroku sądu powszechnego uchylającego zaskarżoną odwołaniem decyzję Prezes UKE obowiązany jest rozpoznać ponownie uprzednio złożony wniosek przedsiębiorcy o wydanie decyzji zastępującej umowę przedsiębiorców telekomunikacyjnych, czy też wydanie wyroku uchylającego decyzję oznacza zakończenie postępowania administracyjnego i niemożność dalszego prowadzenia tego postępowania przez Prezesa UKE”;

„czy sąd powszechny rozpoznający odwołanie od decyzji Prezesa UKE może wydać wyrok zmieniający decyzję i umarzający postępowanie administracyjne lub uchylający decyzję, gdy w jego ocenie w chwili orzekania decyzja stała się bezprzedmiotowa, czy też Prezes UKE zachowuje wyłączną kompetencję do wydania decyzji administracyjnej stwierdzającej wygaśnięcie zaskarżonej decyzji”;

„czy wyrok sądu II instancji zmieniający wyrok sądu I instancji i uchylający zaskarżoną decyzję jest rozstrzygnięciem na niekorzyść strony wyłącznie

wnoszącej apelację, w sytuacji gdy sąd pierwszej instancji wyrokiem zmienił zaskarżoną decyzję i umorzył postępowanie administracyjne”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna – Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie wniosła o: 1. odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, strona powodowa wniosła o 2. oddalenie skargi, 3. o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji tylko pozornie, w formule uchylenia decyzji jest wyrokiem kasatoryjnym, w rzeczywistości jest to rozstrzygnięcie co do istoty sprawy w rozumieniu art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji – dzieląc w tym zakresie stanowisko Sądu pierwszej instancji – uznał, że wobec wykreślenia zainteresowanej Fundacji K. Ł. z Rejestru Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych (na etapie postępowania odwoławczego) zaskarżona decyzja podlegała uchyleniu co stanowi równocześnie zakończenie postępowania w sprawie. Zaskarżony rozpatrywaną skargą wyrok Sądu drugiej instancji jest zatem wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 398¹ § 1 k.p.c., który mógł być zaskarżony skargą kasacyjną.

Postawione przez autorkę rozpatrywanej skargi kasacyjnej pytania nie ujawniają zagadnień prawnych sprawy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Pierwsza z postawionych kwestii dotyczy zastosowania art. 316 k.p.,c. w postępowaniu przed Sądem Okręgowym – Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Sądem Apelacyjnym w sprawach z odwołania od decyzji organów regulacyjnych. Sądy te, rozpoznając sprawę merytorycznie (nie tylko co do legalności zaskarżonej decyzji) uwzględniają stan faktyczny i prawny istniejący w chwili orzekania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., III SK 40/09 – Lex nr 585839).

Nie są istotnymi zagadnieniami prawnymi pytania o wpływ wyroku uchylającego decyzję pozwanego Prezesa UKE na dalsze czynności prowadzone przez organ regulacyjny w postępowaniu administracyjnym. Sąd Apelacyjny

uchylając zaskarżoną decyzję Prezesa UKE, rozstrzygnął sprawę co do istoty. Podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu pierwszej instancji, że wobec wykreślenia zainteresowanej z Rejestru Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych zaskarżona decyzja podlega uchyleniu a postępowanie administracyjne w sprawie jest bezprzedmiotowe. Poza zakresem przedmiotu postępowania przed Sądem Apelacyjnym pozostają postawione pytania o konsekwencje zaskarżonego wyroku dla czynności postępowania administracyjnego. Rozpoznając skargę w ramach jej podstaw Sąd Najwyższy nie mógłby rozpoznać wątpliwości skarżącego, które nie odnoszą się do przedmiotu sprawy.

Czwarte z postawionych we wniosku pytań opiera się na nieuprawnionym – wyrażonym w podstawie skargi dotyczącej naruszenia art. 384 k.p.c. – założeniu jakoby Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy a wyrok Sądu drugiej instancji stanowił ingerencję w merytoryczną istotę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.